

iske lande, som også var centraldirigerede økonomier, dvs. fallitboer. Der er en høj grad af parallelitet.

Jeg vil gå så vidt som til at sige, at der er en stærk tilbøjelighed til, at man glemmer historiens skygge, når man ser på Afrikas situation. Mange afrikanske lande var gidsler eller klienter i den ene af lejrene under den kolde krig og gik planken ud i den forstand, og jeg synes, man kan sige, at økonomierne i Afrika står tilbage som invalider efter den kolde krig.

Men det, der foregår nu, er en tilnærmelse til de økonomiske realiteter. Vi er enige om, at den medicin, der en overgang blev givet, var alt for hård, og Danmark har været i en lang og hård diskussion med og været reelt uenig med Verdensbanken om den sociale virkning af strukturtilpasningsprogrammerne. Det kom også til udtryk i formuleringerne for et år siden på det sociale topmøde, hvor FN-landene for første gang mandede sig op til at udtrykke noget om Verdensbankens politik med FN-kasketten på, om man vil. Det var formuleringer, som vi fra dansk side havde været med til at presse på for at få ind i teksten. De gik direkte på, at de sociale virkninger af strukturtilpasningsprogrammerne skulle have en helt anden vægt, og Verdensbanken har rent faktisk i det seneste halvandet års tid ændret en stor del af sin politik på området.

Jeg siger ikke dette her for at sige, at nu er diskussionen færdig, men for at gøre det klart, at den beskrivelse, hr. Bruno Jerup gav af Verdensbankens rolle, ikke længere er fuldstændig dækkende, hvis den ellers har været det på noget tidspunkt. I dag er Verdensbanken på mange måder en medspiller, og der er heller ikke længere den konflikt mellem de enkelte afrikanske lande og Verdensbanken, som tilfældet var for 3-4 år siden. Sådan er billedet faktisk i dag.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det er til fru Helle Degn, som ikke særlig overraskende for mig talte pænt om regeringens redegørelse i sit første indlæg. Det lød nydeligt, og det var bestemt ikke overraskende.

Men i sit andet indlæg kom fru Helle Degn ind på, at fuld ligestilling er noget, man skal arbejde på gennem generation efter generation osv., og så er jeg altså nødt til at spørge, om fru Helle Degn ikke er enig i det, der står i den redegørelse, fru Helle Degn var så glad for i før-

ste omgang. Den ender med at fastslå, at fuld ligestilling mellem mænd og kvinder i år 2000 ikke burde være et urealistisk mål for et land som Danmark.

Jeg mener faktisk, det er den bedste sætning overhovedet i den redegørelse, og det var den, jeg holdt min tale over. Jeg sagde: Hvorfor i alverdens riger og lande skal vi vente til år 2000? Hvorfor kan vi ikke gøre det allerede nu, for vi er jo alle sammen mennesker? Udviklingsministeren fik det vendt til, at jeg ønskede at privatisere det hele, og at alle skulle have lov til at gøre hvad som helst. Men det var egentlig ikke det, jeg sagde. Jeg sagde bare, at vi skulle respekteres som mennesker, og at vi er nødt til at prøve at finde ud af at vise respekt for hinanden, uanset køn.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Det der kalder mig herop, er fru Helle Degns bemærkning om, at det nærmest var urealistisk, at vi skulle kunne opnå ligestilling i år 2000.

Jeg vil sige, at det, jeg reflekterede over, var sådan set det, der står i regeringens redegørelse, og jeg håber da ikke, fru Helle Degn mener med sine bemærkninger om processen, at vi skal have et lavere ambitionsniveau. Jeg understregede netop, at de gode intentioner er der, men der mangler konkrete handlinger. Det er ikke nok med holdninger og ord, vi skal sætte handlinger bag. Selvfølgelig foregår der en proces, men vi må altså også sætte os nogle mål. Dermed har vi mulighed for at få en langt bedre proces, og jeg appellerede til regeringen om at sætte et højere ambitionsniveau, også i sine handlinger.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Udviklingsministeren har selvfølgelig ret i, at der altid er flere årsager til en udvikling. Det er klart, at årsagen til nedbrydning af et lands økonomiske struktur ofte er en kombination af nogle internationale forhold og nogle lokale forhold. Det er også klart, at i alle udviklingslande er der en intern politisk kamp mellem de forskellige politiske og sociale lag, og her har tendensen jo desværre været, at kvinderne i de lande er kommet i sidste række.

Men jeg mener ikke, det er rigtigt, når ministeren siger, at der rent faktisk er sket et enormt skift i Verdensbankens politik. Det, der er sket, er, at nu er politikken ført igennem. Man har